

WĘCLEWICZ MARIAN (1903-1986)

Urodził się 6 kwietnia 1903 roku w Czaczu w ówczesnym powiecie śmigielskim, w rodzinie inteligenckiej. Syn Sylwestra, pedagoga szkoły średniej i Marii z Gruszczyńskich. Do gimnazjum uczęszczał w Poznaniu. Należał tam do Tajnej Organizacji Tomasza Zana. Był gorącym entuzjastą skautingu. Na początku 1918 roku wstąpił do kierowanej przez Mieczysława Paula Drugiej Poznańskiej Drużyny Harcerskiej. 26 grudnia 1918 roku był w Poznaniu wśród witających Ignacego Paderewskiego. Brał udział w powstaniu wielkopolskim, m.in. w walkach na terenie Poznania – o gmach Prezydium Policji, dworzec kolejowy i lotnisko na Ławicy. Uczestniczył także w walkach na froncie północnym (Żnin, Łabiszyn, Szubin).

W 1920 roku brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, zaciągnawszy się ochotniczo do 15. pułku ułanów poznańskich. Skierowany został na front litewsko-białoruski. Walczył do końca działań zbrojnych. Został awansowany do stopnia starszego ułana. Po zdemobilizowaniu 21 lutego 1921 roku podjął przerwana naukę w gimnazjum i złożył egzamin maturalny. W październiku 1923 roku rozpoczął studia na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. Trwały one stosunkowo długo, bowiem 28 października 1924 roku powołany został do odbycia czynnej służby wojskowej i skierowany do Szkoły Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Biedrusku, którą ukończył 1 lipca 1925 roku. Praktykę odbywał w 17. pułku ułanów w Lesznie. W sierpniu 1926 roku otrzymał nominację na podporucznika rezerwy oraz przydział do 15. pułku ułanów poznańskich. Po zwolnieniu z wojska kontynuował studia na Uniwersytecie Poznańskim i Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie. W 1933 roku uzyskał dyplom magistra praw.

Po odbyciu aplikacji sądowej, podjął pracę asesora w Sądzie Okręgowym w Poznaniu, a w 1935 roku został mianowany sędzią śledczym przy Sądzie Okręgowym w Gnieźnie. W tym samym roku otrzymał awans na porucznika rezerwy WP. Na wojnę 1939 roku wyruszył z 17. pułkiem ułanów, działającym w ramach Wielkopolskiej Brygady Kawalerii. Uczestniczył w bitwie nad Bzurą, gdzie został ciężko ranny. Przedostał się do Puszczy Kampinowskiej i walczącej Warszawy. Tu trafił do niewoli. Tułał się po obozach jenieckich, m.in. w oflagu w Lubece i Doessel. W 1945 roku podjął pracę w Polskiej Misji Repatriacyjnej, a od 1947 roku w Polskiej Misji Wojskowej dla Badania Zbrodni Wojennych. Awansowany do stopnia rotmistrza. W 1949 roku został zdemobilizowany. Powrócił do kraju i osiadł na stałe w Gostyniu.

Od 1964 roku podjął praktykę adwokacką i pełnił przez kilka lat funkcję kierownika Zespołu Adwokackiego w Gostyniu. Włączył się aktywnie do pracy społecznej. Był współzałożycielem kół ZBoWiD w Gostyniu, Pępowie i Poniecu. Przez 12 lat był prezesem oddziału gostyńskiego; członek Zarządu Okręgu w Poznaniu. W latach 1969-1974 piastował funkcję członka sądu koleżeńskiego

przy Zarządzie Głównym ZBoWiD w Warszawie. Był zapalonym regionalistą, należał do współzałożycieli Społecznego Komitetu Regionalnego (późniejszego GTK), w którym przez pewien czas piastował funkcję wiceprezesa. Z jego inicjatywy w 1978 roku ukazała się drukiem monografia poświęcona dziejom wojennym 17. pułku ułanów. Był także współfundatorem pomnika w Walewicach ku czci poległych tam w kampanii wrześniowej żołnierzy ze wspomnianej jednostki. W 1972 roku awansował do stopnia majora, w 1982 roku podpułkownika w stanie spoczynku. W 1974 roku przeszedł na emeryturę.

Zmarł 8 grudnia 1986 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Miał liczne odznaczenia: Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921, Medal Niepodległości, Wielkopolski Krzyż Powstańczy, Srebrny Krzyż Orderu Virtuti Militari, Medal za Warszawę, Medal Zwycięstwa i Wolności 1945, Medal za Udział w Wojnie Obronnej 1939, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Walecznych, Srebrny i Brązowy Medal za Zasługi dla Obronności Kraju, ponadto odznaki: Za Zasługi dla Rozwoju Województwa Poznańskiego i Leszczyńskiego, Zasłużonego Działacza Związku Inwalidów Wojennych.

P. Bauer, *Marian Węciewicz (1903-1986). Oficer wierny Ojczyźnie*, „Grabonoskie Zapiski Regionalne” 1998, t. 8, s. 3-15;